

Ami véget ér,
annak el is kell
kezdődnie.

IT STARTS WITH US

velünk kezdődik

„Hoover a **Velünk véget ér** lenyűgöző
folytatásában újra összetöri a szíveket...”
– *Publisher Weekly*

*fine
selection*

COLLEEN HOOVER

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

COLLEEN HOOVER

**IT
STARTS
WITH US**

ve l ü n k k e z d ő d i k

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

A bátor és merész Maria Blalocknak

Kedves Olvasó!

Ez a könyv a *Velünk véget ér* folytatása. Ott kezdődik, ahol az előző befejeződött. A legjobb olvasmányélmény érdekében ezt a könyvet tanácsos a két kötetből álló sorozat második részeként olvasni.

A *Velünk véget ér* megjelenése után sosem gondoltam volna, hogy egy nap folytatást írok hozzá. Arra sem számítottam, hogy ilyen jó fogadtatásra talál. Rettentő hálás vagyok mindenkinek, aki Lily történetét ugyanolyan bátorítónak találta, mint én az édesanyámét.

Miután a *Velünk véget ért* felkapták a TikTokon, elárasztottak kérekkel, hogy írjam tovább Lily és Atlas történetét. És hát hogyan is tagadhattam volna meg ezt a kérést attól a közösségtől, amelyik megváltoztatta az életemet? Ezt a regény köszönetképpen írtam a hatalmas támogatásért, ezért könnyedebb élményt szerettem volna nyújtani.

Lily és Atlas megérdemli.

Remélem, az olvasók örömeiket lelik a történetükben.

Szeretettel:

Colleen Hoover

Első fejezet

Atlas

A BIB'S HÁTSÓ AJTAJÁRA rossz helyesírással pirossal felfestett *fasz fely* felirat anyámra emlékeztetett.

Mindig rövid kis szünetet tartott a szótagok között, amitől úgy hangzott, mintha két külön szó lenne. Amikor csak hallottam, nevet-hetnékem támadt, bár gyerekként nehéz volt viccesnek találni, amikor én voltam az elszenvetője a sértésnek.

– „Fasz fej” – motyogja Darin. – Biztos valami gyerek volt. A felnőttek zöme le tudja írni helyesen ezt a szót.

– Meg lennél lepve. – Megérintem a festéket, nem ragad. Bárki volt is az, rögtön a zárás után kellett tennie.

– Szerinted direkt írták hibásan? – kérdi. – Azt akarja sugallni, hogy fejed helyén is egy fasz van?

– Miért gondolod, hogy ez nekem szól? Neked vagy Bradnek is szólhat.

– Ez a te éttermed. – Darin leveszi az dzsekijét, és kivesz vele egy törött üvegszilánkot az ablakból. – Talán egy elégedetlen alkalmazott.

– Van nekem olyanom? Senki sem jut eszembe, aki ilyet tenne. Öt hónapja mondott fel egy csaj, de jó viszonyban váltunk el, miután lediplomázott.

– Volt az a mosogatófiú, aki Brad előtt dolgozott itt. Hogy hívták? Valami ásvány vagy milyen neve volt. Nagyon furcsa.

– Kvarc. Becenév volt. Ezer éve nem gondoltam rá. Kétlem, hogy ennyi idő után neheztelne rám. Nem sokkal a nyitás után rúgtam ki, mert csak akkor mosogatta el az edényeket, ha látszott rajtuk az étel. Poharak, tányérok, evőeszközök... Bármit, ami elég tisztának tűnt, mosogatás nélkül csak a szárítóra tett. Ha nem rúgtam volna ki, az egészségügyisek záratták volna be velünk a helyet.

– Szólnod kéne a rendőrségnek. Jegyzőkönyvet kell felvennünk a biztosítónak.

Mielőtt tiltakozhatnék, Brad tűnik fel a hátsó ajtóban, cipője talpa alatt ropognak az üvegszilánkok. Bent mérte fel a helyzetet, hogy lássuk, nem loptak-e el valamit.

A borostáját vakargatja az állán.

– Elvitték a krutont.

Zavarodott szünet.

– Azt mondtad, a krutont? – kérdezi Darin.

– Aha, mindet elvitték, ami este ki volt készítve. Semmi más nem hiányzik.

Erre a legkevésbé sem számítottam. Ha valaki betörne egy étterembe, és nem vinné el a berendezést, vagy semmi más értékeset, akkor valószínűleg azért tenné, mert éhes. Ezt a fajta kétségbeesést első kézből ismerem.

– Nem jelentem.

Darin felém fordul.

– Miért nem? Bárki tette is, elkaphatják.

– Épp ez a lényeg.

Kiveszek egy üres dobozt a szemeteskonténerből, és elkezdem belepakolni az üvegszilánkokat.

– Egyszer betörtem egy étterembe. Egy pulykás szendvicset loptam.

Brad és Darin rám mered.

– Részeg voltál? – kérdezi Darin.

– Nem. Éhes. Nem szeretném, hogy bárkit is letartóztassanak, mert krutont lopott.

– Rendben, de lehet, hogy ez csak a kezdet. Mi van, ha legközelebb visszajönnek a berendezésért? – mondja Darin. – Még mindig rossz a biztonsági kamera?

Hónapok óta rágja a fületem, hogy javíttassam meg.

– Ezer dolgom volt.

Darin kiveszi a dobozt a kezemből, és elkezdi összeszedni a maradék üvegszilánkokat.

– Foglalkoznod kéne ezzel, mielőtt visszajönnek. Basszus, lehet, hogy ma este megpróbálják felnyomni a Corrigan'st, mivel a Bib's ilyen könnyű célpont volt.

– A Corrigan'snek működő biztonsági rendszere van. És kétlem, hogy bárki tette is, megrongálná az új éttermemet. Hirtelen ötlet volt ez, nem pedig tervezett betörés.

– Legalábbis reméled – mondja Darin.

Válaszra nyitom a számot, de egy bejövő üzenet megzavar. Soha nem nyúltam gyorsabban a telefonoméért. Amikor látom, hogy nem Lily írt, kissé elkámpicsorodom.

Reggel összefutottam vele, amikor ügyeket intéztem.

Másfél éve nem találkoztunk, de ő késésben volt a munkából, én meg épp megkaptam az üzenetet Darintól a betörésről. Kicsit bénán búcsúztunk el, azt ígérte, hogy dob egy üzenetet, ha beér a munkahelyére.

Ez másfél órája volt, és még mindig semmi hír felőle. Másfél óra nem idő, de a kínzó érzés a mellkasomban arról próbál meggyőzni, hogy Lilynek kétségei vannak mindennel kapcsolatban, amit az ötperces szóváltásunk során mondtunk.

Amit én mondtam, azzal kapcsolatban egyáltalán nincsenek kétségeim. Talán a pillanat hevében elkapattam magam, mert láttam, milyen boldog, és megtudtam, hogy már nincs férjnél. De mindent, amit mondtam, komolyan gondoltam.

Készen állok rá. Ennél készebben nem is állhatnék.

Előkeresem a számát a telefonomból. Az elmúlt másfél évben sokszor akartam írni neki, de amikor legutóbb beszéltünk, hagytam, hogy a labda az ő térfelén pattogjon. Zűrös időszaka volt, nem akartam még én is bonyolítani az életét.

Most egyedülálló, és úgy hangzott, mintha végre készen állna esélyt adni kettőnknek. Viszont másfél órája volt gondolkodni a beszélgetésünkön, és másfél óra rengeteg idő, hogy valaki meggondolja magát. Minden perc, ami üzenet nélkül telik, elvesztegetett idő.

Még mindig Lily Kincaidként szerepel a telefonomban, ezért a vezetéknevét átírom újra Bloomra.

Érzem, hogy Darin fölém hajol, és a vállamon át a kijelzőmet lesi.

– Ő a mi Lilynk?

Brad felvillanyozódik.

– Lilynek írsz?

– Mi Lilynk? – kérdezem zavartan. – Fiúk, egyszer találkoztatok vele.

– Még férjnél van? – érdeklődik Darin.

Megrázom a fejem.

– Jó neki. Terhes volt, ugye? Mi lett végül? Kisfiú vagy kislány?

– Nem akarok Lilyről beszélni, mert nincs semmi, amiről beszélhetnénk. Nem akarom túlszilázni. Amúgy lánya van, és ez az utolsó kérdés, amire válaszolok. – Bradhez fordulok. – Theo bejön ma?

– Csütörtök van. Itt lesz.

Az étterem felé indulok. Ha valakivel beszélek Lilyről, az Theo lesz.

Második fejezet

Lily

MÉG MINDIG REMEG A KEZEM, bár már majdnem két órája futottam össze Atlasszal. Nem tudom eldönteni, hogy azért-e, mert zavarodott vagyok, vagy mert enni sem értem rá, mióta betettem ide a lábam. Alig volt öt nyugodt percem, hogy végiggondoljam a reggel történeteket, és még kevesebb, hogy megegyem a magammal hozott reggelimet.

Ez tényleg megtörtént? Tényleg feltettem Atlasnak egy rakás annyira béna kérdést, hogy a következő egy évben porig alázottnak fogom magam érezni?

Ő nem tűnt bénának. Úgy látszott, nagyon örül, hogy lát engem, és amikor megölelt, olyan volt, mintha egy részem, ami eddig szunynyadt, hirtelen életre kelt volna.

De most először ki kell ugranom a mosdóba, és ahogy megpillantom magam a tükörben, sírhatnék kom támad. Maszatos vagyok, a pólóm tiszta répafolt, a körmöm kábé még januárban lepattogzott.

Nem mintha Atlas elvárná a tökéletességet. Csak hát olyan sokszor elképzeltem, hogy találkozunk, de egyszer sem úgy, hogy egy kaotikus reggelen belerohanok, másfél órával azután, hogy egy tizenegy hónapos baba bébiétellel kent össze. Olyan jól nézett ki. Olyan jó volt az illata.

Nekem meg lehet, hogy anyatejszagom van.

Annyira feldúlt a véletlen találkozásunk, hogy ezen a reggelen kétszer annyi ideig tart mindent megszervezni a kiszállításhoz. Még a weboldalunkon sem néztem meg ma reggel az új rendeléseket.

Visszamegyek a mosdóból a kasszához. Kiveszek egy rendelést a nyomtatóból, és elkezdem összeállítani. Még sosem volt ennél nagyobb szükségem arra, hogy a gondolataim elterelődjenek, ezért örülök, hogy mozgalmas a reggelem.

A megrendelés egy csokor rózsáról szól egy Greta nevű nőnek egy Jonathan nevű férfitől. Az üzenet szövege: *Elnézést a tegnapi estéért. Meg tudsz bocsátani?*

Sóhajtok egyet. A bocsánatkérő csokrokat szeretem a legkevesébé összeállítani. Mindig azon kapom magam, hogy elgondolkodom, vajon miért szabadkoznak. Mert a pasi elkésett a randiról? Késő este hívta a nőt? Veszekedtek?

Megütötte?

Néha legszívesebben ráírnám a kártyára a helyi menhely számát, de emlékeztetnem kell magam, hogy nem minden bocsánatkérés kapcsolódik olyan rettenetes dolgokhoz, mint amik valaha velem történtek. Lehet, hogy Jonathan Greta barátja, és csak fel akarja vidítani. Lehet, hogy a férje, és túl messzire ment egy tréfával.

Bármi is a virágküldés oka, remélem, valami jó. Becsúsztatom a kártyát a borítékba, és nyúlok a következő rendelésért, amikor üzenetem érkezik.

Úgy nyúlok a telefonoméért, mintha öngyilkosságról szólna az üzenet, és három másodpercem lenne elolvasni. Összeszugorodom, amikor a képernyőre nézek. Nem Atlas írt, csak Ryle.

Ehet sült krumplit?

Gyorsan válaszolok. **Puhát.**

Úgy dobom a pultra a telefonomat, hogy puffan egyet. Nem szeretem, ha túl gyakran eszik sült krumplit, de csak heti egy-két napot van Ryle-nál, szóval próbálok tenni róla, hogy ha velem van, egészséges ételeket kapjon.

Jó volt pár percig nem gondolni Ryle-ra, de az üzenete eszembe juttatta, hogy létezik. És amíg csak él, attól félek, semmilyen kapcsolat, még barátság sem lehet köztünk Atlással. Hogyan fogadja Ryle, ha elkezdek Atlással randevúztatni? Hogyan reagálna, ha egymás közelében kéne valaha is lenniük?

Talán kicsit előreszaladtam.

A telefonomat bámulom, és azon gondolkodom, mit kéne mondanom Atlasnak. Megígértem neki, hogy írni fogok, miután kinyitottam a boltot, de még mielőtt kinyitottam volna, már vártak a vásárlók. És most, hogy Ryle írt nekem, eszembe jut, hogy ebben a forgatókönyvben ő is ott van, ezért hezitálok, hogy egyáltalán írjak-e Atlasnak.

Nyílik a bejárati ajtó, és Lucy, az alkalmazottam sétál be. Mindig olyan összeszedettnek tűnik, még akkor is, ha tudom, hogy rossz a kedve.

– Jó reggelt, Lucy!

Eltűri a haját a szeméből, és táskáját egy sóhajjal a pultra teszi.

– Az lenne?

Nem a legbarátságosabb ma reggel. Ezért Serena, a másik alkalmazottam és én dolgozunk a kasszánál legalább tizenegyig, míg Lucy

hátral intézkedik. Sokkal kedvesebb a vásárlókkal egy vagy öt kávé után.

– Rájöttem, hogy az ültetőkárttyák sosem érkeznek meg, mert nem gyártják őket többé, és túl késő újakat rendelni. Az esküvőig kevesebb mint egy hónap van hátra.

Annyi minden sült el balul, hogy már azon gondolkodom, megmondom neki, hogy hagyja az egészszet a fenébe. De nem vagyok babonás. Remélhetőleg Lucy sem az.

– A saját készítésű ültetőkárttyák nagyon trendik.

Lucy a szemét forgatja.

– Utálok kézműveskedni – morogja. – Nem is akarok esküvőt. Olyan, mintha régebb óta tervezgetnénk, mint mióta járunk. – *Pontosan*. – Talán le kéne mondanunk az egészszet, és elmenni Vegasba. Ti elszöktetek, ugye? Megbántad?

Nem tudom, mire válaszoljak először.

– Hogy utálhatsz kézműveskedni? Egy virágboltban dolgozol. És elváltam, persze hogy bánom, hogy elszöktünk Vegasba. – A kezébe nyomok egy halom rendelést. – De jó móka volt – ismerem el.

Lucy hátramegy, és elkezd a maradék rendeléssel foglalatoskodni, én meg újra Atlason gondolkodom. És Ryle-on. És az armageddon, amit miattuk az agyamban érzek.

Elképzelésem sincs, hogy kéne ennek működnie. Amikor Atlással egymásba botlottunk, minden elhalványult, még Ryle is. De most Ryle elkezdett visszazivárogni a gondolataimba. Nem úgy, mint régen, sokkal inkább úgy, mint egy úttorlasz. A szerelmi életem végre egyenesben volt, mindenféle bukkanó vagy kanyar nélkül, főleg azért, mert másfél éve nem létezik. Erre most olyan, mintha nem lenne más előttem, csak göröngyös talaj, akadályok és sziklák.

Megéri? Naná, Atlas megéri.

De a kapcsolatunk is megéri-e? Érdemes-e vállalnunk a stresszt, amit elkerülhetetlenül okozunk az életem minden területén?

Régóta nem éreztem magam ilyen bizonytalannak. Egyik felem fel akarja hívni Allysát, hogy elmeséljem neki az Atlással való találkozást, de képtelen vagyok rá. Tudja, Ryle hogy érez irántam még mindig. Tudja, hogy érezném magam, ha Atlast belekeverném a dolgokba.

Anyámmal nem beszélhetek, mert ő az anyám. Hiába kerültünk mostanában nagyon közel egymáshoz, még mindig nem tudnám megtárgyalni vele a szerelmi életemet. Igazából egyetlen nővel tudok Atlasról beszélni.

– Lucy?

Felbukkan hátulról, kihúzza fülhallgatóját a füléből.

– Szóltál?

– Helyettesítenél picit? El kell intéznem valamit. Egy órán belül itt leszek.

Beáll a pult mögé, én meg a táskámért nyúlok. Nincs túl sok időm magamra most, hogy itt van nekem Emerson, így néha lopok egy órát a munkaidőből, amikor valaki be tud állni helyettem a boltban.

Néha szeretek csak úgy elmélyedni a gondolataimban, és ez lehetetlen egy gyerek mellett, még akkor is, ha alszik. Anyaüzemmódban vagyok. A munkában meg állandóan pörgés van, ritka, hogy egy nyugodt percem legyen.

Rájöttem, hogy néha elég, ha zenét hallgatok egyedül a kocsimban, vagy alkalmanként egy szelet sütit eszem a Cheesecake Factory-ből, és máris kisimulnak az agytekervényeim.

Miután leparkolok a kikötőnél, hátradöntöm az ülést, előveszem a magammal hozott jegyzetfüzetet és tollat. Nem tudom, fog-e annyit segíteni, mint néha egy süti, de szükségem van rá, hogy szabadjára

engedjem a gondolataimat úgy, ahogy régen tettem. Ez a módszer régen sokat segített nekem, hogy helyükre tegyem a dolgokat. Bár ezúttal azt reméltem, legalább abban segít, hogy ne essenek teljesen szét.

Kedves Ellen!

Találd ki, ki tért vissza!

Én.

És Atlas.

Mindketten.

Reggel találkoztunk, amikor Ryle-hoz mentünk Emmyvel. Jó volt újra látni. Bár az, hogy láttam, és tudom, hogy épp hol tartunk az életünkben, kissé kínossá teszi a helyzetet. Valami sürgős apróság akadt az éttermével kapcsolatban, én meg siettem, mert késésben voltam a boltból. Úgy váltunk el, hogy megígértem, írok majd neki.

Akarok írni neki. Tényleg. Főleg, mivel a találkozás emlékeztetett rá, hogy mennyire hiányzik az, amit akkor érzek, ha vele vagyok.

Addig a ma reggeli pár percig nem is vettem észre, milyen magányosnak érzem magam. De mióta Ryle-lal elváltunk... Ó, na várj csak...

Hú, nem meséltem neked a válásunkról.

Nagyon régóta nem írtam neked. Hadd emlékeztesselek.

Miután megszületett Emmy, úgy döntöttem, végleg különválok Ryle-től. Rögtön a szülés után kértem, hogy váljunk el. Nem akartam kegyetlen lenni az időzítéssel, egyszerűen nem tudtam, hogy fogok dönteni egészen addig, amíg Emmyt a karomban nem tartottam. Minden idegszállammal tudtam, hogy bármit megteszek, hogy vége legyen a bántalmazásnak.

Igen, fájt, hogy válni akartam. Igen, csalódott voltam. De egyáltalán nem bánom. Arra jutottam, hogy néha a legnehezebb döntések vezetnek a legjobb kimenetelhez.

Nem tudok hazudni, és azt mondani, hogy nem hiányzik, mert igen. Hiányzik, amilyenek néha voltunk. Hiányzik a család, ami Emerson számára lehettünk volna. De tudom, hogy helyesen döntöttem, még ha néha nyomaszt is a dolog. Nehéz, mert még mindig kapcsolatban vagyunk. Még mindig megvannak azok a jó tulajdonságai, amikért beleszerettem, és most, hogy már nem vagyok vele, ritkán látom a rossz oldalát, ami véget vetett a házasságunknak. Együtt kellett működnie, és kerülnie a veszekedést, hisz tudta, hogy minden egyes alkalommal feljelenthettem volna családon belüli erőszakért. A feleségénél többet is veszthetett volna, így amikor a gyerekfelügyeletről egyezkedtünk, a dolgok sokkal barátságosabban alakultak, mint vártam.

Többet is elérhettem volna, mert nem voltam olyan erőszakos, mint ő. Az ügyvédem határozottan lebeszélte róla, amikor teljes felügyeleti jogot akartam. Hacsak nem akartam a legmocskosabb részeket a bíróság elé teregetni, nem tehettem túl sokat az ellen, hogy Ryle látogathassa Emersont. Még ha fel is hoztam volna a bántalmazás vádját, az ügyvédem szerint nagyon ritka, hogy az együttműködő, pénzügyi támogatást nyújtó sikeres apától bizonyítékok híján megvonják bármilyen jogát is.

Két lehetőségem volt. Feljelenthetjük, és bíróság elé citálhattuk volna, de akkor is közös gyerekfelügyelet lett volna a vége. Vagy kidolgozhattam Ryle-lal egy mindkettőnk számára kielégítő tervet, miközben továbbra is együtt neveljük Emmyt.

Azt mondhatnád, egyezsége jutottunk, noha nincs olyan megállapodás a világon, amitől magabiztosan küldeném a lányom

valakihez, akiről tudom, hogy heves a vérmérséklete. Minden, amit tehetek, az, hogy a kevésbé rosszat választom a gyerekfelügyelet kérését illetően, és remélem, hogy Emmy sosem látja ezt az oldalát.

Szeretném, hogy Emmy kötődjön az apjához. Sosem akartam távol tartani tőle. Csak a biztonságáról akarok gondoskodni, ezért kértem Ryle-t, hogy egyezzen bele a napközbeni találkozókba az első pár évben. Azért nem mondtam meg neki soha egyenesen, mert nem tudom, hogy teljesen rá merem-e bízni Emmyt. Vagy arra fogtam, hogy még szoptatok, vagy arra, hogy őt bármikor behívhatják, de mélyen legbelül biztos vagyok benne, hogy tudja, miért nem akartam soha, hogy Emmy nála aludjon.

Nem beszélünk a múltbeli bántalmazásról. Emmyről beszélünk, a munkáról, a lányunk jelenlétében mosolygunk. Néha erőltetett és hamis ez a mosoly, de jobb, mint ami lehetett volna, ha bíróságra viszem az ügyet, és vesztétek. Tettetni fogom a mosolygást a lányom tizennyolc éves koráig, ha ez kell ahhoz, hogy ne legyen közös felügyeleti jog, és ne kelljen a lányomnak rendszeresen szenvednie az apja legrosszabb tulajdonsága miatt.

Eddig jól működik, ha nem számoljuk az időnkénti érzelmi manipulációt és a nem szándékos flörtöléseket. Annak ellenére, hogy feltártam érzéseimet a válás során, Ryle még reménykedik. Mond néha olyanokat, amik arra utalnak, hogy nem mondott még le teljesen rólunk. Attól tartok, hogy Ryle azért ilyen együttműködő, mert arra számít, hogy ha elég sokáig normálisan viselkedik, végül visszakaphat. Azt hiszi, idővel megenyhülök.

De ez nem fog megtörténni, Ellen. Végül továbblépek, és őszintén szólva remélem, hogy Atlas irányába. Egyelőre nem tudhatom, hogy ez lehetséges-e, de azt tudom, hogy Ryle felé már sosem lépek vissza, mindegy, mennyi idő telik is el.

Majdnem egy év múlt el a válás óta, és majdnem tizenkilenc hónap a veszekedés óta, ami miatt szakítottunk. Ez azt jelenti, hogy több mint másfél éve egyedülálló vagyok.

Másfél év különélés két kapcsolatot között rengeteg időnek tűnik, és az is lenne, ha másról lenne szó, nem Atlasról. De mégis hogyan működhetne ez? Mi van, ha ráírok Atlasra, és ő meghív ebédelni? Aztán az ebéd csodálatosan sikerül, amiben amúgy biztos vagyok, és vacsorameghívás lesz belőle? És visszatérünk oda, ahonnan indultunk, amikor fiatalabbak voltunk? Aztán mindketten boldogok leszünk, újra szerelemben esünk, és Atlas az életem állandó része lesz?

Tudom, hogy úgy hangzik, kissé előreszaladtam, de mégiscsak Atlasról van szó. Hacsak nem esett át személyiségátültetésen, szeretném mindketten tisztában vagyunk vele, milyen könnyű Atlast szeretnem, Ellen. Azért habozok, mert félek, hogy működni fog.

És ha így lesz, mit gondol majd Ryle az új kapcsolatokról? Emerson már majdnem egyéves, és különösebb zűrök nélkül estünk túl ezen az éven, de tudom, hogy azért haladnak jól a dolgok, mert semmi sem zavart be. Miért érzem úgy, hogy Atlas bármilyen említése cunamit fog okozni?

Nem mintha Ryle megérdemelné, hogy beavassam a helyzettel kapcsolatos érzéseimbe, de pokollá teheti a szerelmi életemet. Miért köti le Ryle még mindig ennyire a gondolataimat?

Ilyen ez – mintha ezek a csodás dolgok megtörténnének velem, de ahogy kezdeném beleélni magam, rádöbbenék, hogy a lelkem mélyén még mindig Ryle-ra és az ő lehetséges reakcióira alapozva hozok döntéseket.

A reakcióitól félek leginkább. Szeretném hinni, hogy nem lesz féltékeny, de tudom, hogy az lesz. Ha randizni kezdek Atlással,

mindannyiunk életét meg fogja nehezíteni. Hiába tudom, hogy jó döntés volt elválni, még mindig megvannak a következményei. Ezek közül az egyik az, hogy Ryle mindig úgy fog Atlasra nézni, mintha ő tette volna tönkre a házasságunkat.

Ryle a lányom apja. Teljesen mindegy, milyen férfi jön-megy az életemben innentől kezdve, ha a lányomnak nyugalmat akarok, Ryle-ra állandóan tekintettel kell lennem. És ha Atlas Corrigan visszatér az életembe, Ryle sosem fog megenyhülni.

Bárcsak meg tudnád mondani, hogy döntsek! Feláldozzam azt, amiről tudom, hogy boldoggá tesz, azért, hogy elkerüljem a zavart, amit Atlas jelenléte okozna?

Vagy a szívemben mindig lesz egy Atlas formájú lyuk, hacsak nem hagyom, hogy betöltse?

Azt várja, hogy írjak neki, de ehhez több időre van szükségem. Még azt sem tudom, mit mondjak neki. Nem tudom, mit tegyek.

Feltétlen szólok, ha rájövök.

Lily

Harmadik fejezet

Atlas

– **VÉGRE PARTOT ÉRTÜNK?** – kérdezi Theo. – Tényleg ezt mondtad neki? Hangosan?

Kényelmetlenül mocorgok a kanapén.

– A *Némó nyomában* hozott össze minket fiatalkorunkban.

– Egy rajzfilmből idéztél. – Theo színpadiasan forgatja a fejét. – És nem működött. Már több mint nyolc órája találkozatok, és még mindig nem írt rád.

– Talán sok a dolga.

– Vagy esetleg túl erősen nyomultál – hajol előre. Összekulcsolja a kezeit a térdei között, és visszatér a gondolatmenetéhez. – Okés, és mi történt, miután előrukkoltál ezzel a nyálas szöveggel?

Kegyetlen.

– Semmi. Mennünk kellett dolgozni. Megkérdeztem, megvan-e még a számom, azt mondta, megjegyezte, majd elbúcsúztunk.

– Na várj csak! – szakít félbe Theo. – *Megjegyezte a számod?*

– Úgy tűnik.

– Oké. – Mintha reménykedne. – Ez jelent valamit. Manapság már senki sem jegyez meg telefonszámokat.

Ugyanerre gondoltam én is, de azon is eltűnődtem, vajon nem más okokból jegyezte-e meg a számomat.

Annak idején vészhelyzet esetére leírtam, és betettem a telefontokjába. Talán tartott tőle, hogy egy nap szüksége lehet rá, és egyáltalán nem is miattam jegyezte meg.

– Tehát mit csináljak? Írjak neki? Hívjam fel? Várjak, amíg ő jelentkezik?

– Nyolc óra telt el, Atlas. Nyugi!

Ostorcsapásként ér a tanácsa.

– Két perce még úgy viselkedtél, mintha nyolc óra üzenet nélkül túl sok lenne. Erre most meg itt nyugtatgatsz?

Theo megvonja a vállát, ellöki magát az asztalomtól a lábával, és megpörgeti magát a székében.

– Tizenkét éves vagyok. Még csak telefonom sincs, és te a véleményemet kéred az üzenetírási illemszabályokról?

Meglep, hogy nincs még telefonja. Brad nem tűnik szigorú apának.

– Miért nincs telefonod?

– Apa azt mondja, tizenhárom évesen lehet majd. Két hónap múlva – szól vágyakozóan.

Brad fél évvel ezelőtti előléptetése óta Theo hetente néhány alkalommal iskola után eljön az étterembe. Azt mondta, terapeuta szeretne lenni, ha nagy lesz, így hagyom, hogy rajtam gyakoroljon. Kezdetben azért beszélgettünk, hogy az ő hasznára váljon, de mostanság úgy érzem, én vagyok az, aki profitál belőle.

Brad a fiát keresve bekukucskál az irodámba.

– Gyerünk! Atlasnak dolgoznia kell. – Int Theónak, hogy álljon fel, de ő csak pörög a székemben.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Atlas hívott ide. Szüksége volt a tanácsomra.

– Bármi is ez, sosem fogom megérteni – mondja Brad, miközben ujjával kettőnkre mutat. – Milyen tanácsot kaphatnál a fiamtól? Hogyan üsd meg a házimunkát, és nyerj a Minecraftban?

Theo feláll, és nyújtózik egyet.

– Valójában nőügyekben. És a Minecraftnak nem az a lényege, hogy az ember nyerjen. Ez sokkal inkább egy sandbox játék. – Theo visszanéz a válla fölött, ahogy távozik az irodámból. – Csak írv neki! – Úgy közli ezt, mintha a legegyszerűbb megoldás lenne. Talán az.

Brad kitaszigálja az ajtót.

Visszaülök a székembe, és az üres telefonképernyőt bámulom. *Talán rossz számot jegyezett meg.*

Kikeresem a számát, és tétovázom. Theónak igaza lehet. Talán tényleg túlságosan nyomultam reggel. Amikor egymásba botlottunk, nem mondtunk túl sok mindent, de amit mondtunk, az jelentőségteljes volt, és célratoró. Talán ez megrémítette.

Vaaagy... talán igazam van, és rosszul jegyezte meg a számot.

Az ujjaim a telefonom billentyűzetén mocorognak. Írnék neki, de nem akarok nyomást gyakorolni rá. Bárhogy is, mindkettlen tisztában vagyunk vele, hogy az életünk teljesen másképpen alakult volna, ha nem teszünk annyi elhibázott lépést a múltban.

Éveken keresztül gyártottam a kifogásokat, hogy miért nem elég jó neki az életem, de Lily valahogyan mégis mindig beleillett. Tökéletesen beleillett. Ezúttal nem nézem tétlenül, hogy eltűnjön. Először is megbizonyosodom róla, hogy a jó számom van-e meg neki.

Jó volt látni, Lily.

Várom, vajon visszaír-e. Amikor látom felugrani a három kis pontocskát, a várakozástól visszatartom a lélegzetemet.

Téged is.